

novení cen kostí připustila žalovaná sama, že její údaj v letáku jest nesprávný; nerozhodné jest její tvrzení, že, stanoví-li ceny podle stanov představenstvo družstva, jest to mnohem nepříznivější pro jeho členy, neboť rozhodné jest jen, že příslušný údaj v letáku jest nesprávný. Tvrdí-li žalovaná v letáku, že všechny družstevní továrny zanikly a tento dojem musily účastníci mít, jak již bylo shora podotknuto, a připustila-li potom výjimku, nemůže již býti řeči o pravdivosti příslušného údaje. Jako společenstvo v S., mohlo by si také žalující družstvo opatřit kosti z volné ruky, kdyby kosti dodané členy snad nepostačily, aniž lze tvrditi, že by tím byl porušen základní družstevní princip. Podobně má se věc s údajem, že většina tuzemských továren na kliš musila býti zastavena pro nevýnosnost provozu a s více méně velkými ztrátami, ana žalovaná v žalobní odpovědi již nemluví o většině, nýbrž o množství továren. Pokud se týče údaje o dosti značném vkladu, jest přisvědčiti názoru nižších soudů, že vklad 200 Kč za daných poměrů nelze považovati za značný, a pokud se týče údajů, že plán žalujícího podniku jest vybudován na klamně úvaze, a že nelze v počátečních letech pomýšleti na zisk, jde o subjektivní názor žalované o nemožnosti prosperity podniku žalující strany, jež se však nedá předem s určitostí zjistiti. Jest proto přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že jde o zlehčování podle § 10 zákona o nekalé soutěži, ano nelze popříti, že se údaje staly za účelem soutěže, a ano nelze o tom pochybovati, že pozastavené údaje byly způsobilé poškoditi podnik, neboť podle vlastního přednesu žalované bylo účelem letáku takový projekt znemožniti. Aby zlehčení bylo rázu urážlivého, zákon nevyžaduje.

Dovolání žalující strany. Dovolání z výroku o uveřejnění rozsudku jest podle § 18 a v něm cit. § 40 (4) zákona o nekalé soutěži vůbec nepřipustné. Pokud se týče výroku o odškodném 20.000 Kč, jest správný právní názor odvolacího soudu. Tento nepožaduje, by žalující strana podala číselný podklad pro určení odškodného, nýbrž by zjedнала konkrétní základ pro jeho posouzení, k čemuž nestačí pouhé tvrzení, že byla způsobena velká škoda. Žalující družstvo má snad na mysli ustanovení § 26 něm. zák. o nekalé soutěži, neboť mluví přímo o pokutě (Busse) a navrhuje také v dovolání, by žalované byla uložena pokuta (Busse); avšak odškodné, o němž mluví § 16 (4) zákona o nekalé soutěži, jest druhem náhrady škody a nikoliv pokutou (Busse) ve smyslu německého práva (srov. Hamannův komentář str. 86). Nebyl-li tudíž proveden důkaz výslechem stran po nedostatek konkrétního podkladu, není výtka vadnosti řízení opodstatněna. Ani v otázce trestu pro svévoli odvolací soud nepochybil po právní stránce, neboť nelze uznati, že žalovaná vedla rozepři patrně svévolně (§ 19 zákona o nekalé soutěži).

Čís. 11143.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).
Skutečnost, že se protiprávní jednání stalo již před podáním žaloby,

opravňuje k úsudku, že jest důvodnou obava dalších poruch. Jest na žalovaném, by prokázal, že obavy té tu není.

Předmětem žalobního nároku podle § 17 zák. jest právo žádati na podnikateli, by se zdržel příslušného jednání, nikoliv jen, by se postaral o to, by zaměstnanec upustil od svého jednání.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1931, Rv I 1277/30).

Žalovaný Eduard S., jenž byl prodavačem a akvisitérem spolužalovaného Františka K-a, majitele automobilového závodu, navštívil Dr. Ř-a, představil se mu jako zástupce firmy František K. a nabídl mu ke koupi osobní vůz značka »Škoda« a doporučoval tento vůz. Dr. Ř. mu odpověděl, že se již rozhodl pro vůz značka »Praga-Piccolo 18 HP«. Na to počal S. Dr. Ř-ovi vysvětlovati, že stroje Praga-Piccolo 18 HP mají do vršků nedostatečnou výkonnost a že nový typ Praga-Piccolo 18 HP jest co do výkonnosti do vršků ještě horší, že tento nový typ má větší váhu a že se při tomto vozu větší síla 18 HP tak neuplatňuje, jako ona síla u vozu lehčího. Eduard S. řekl při tom, že byl dříve zástupcem »Pragovek«, že to zná. Dr. Ř. odebral se pak, maje pochybnosti o jakosti vozu Praga-Piccolo, k zástupci Pragovek, Františku H-ovi, jenž jeho pochybnosti rozptýlil. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se firma, vyrábějící Pragovky, a František H. na Františku K-ovi a na Eduardu S-ovi, by bylo uznáno právem, že žalovaní jsou povinni, pokud Eduard S. prohlašoval o automobilech »Praga-Piccolo 18 HP«, že vozy ty mají špatný výkon, že do vršků jedou hůře než Praga-Piccolo 12 HP a že nejsou silnější než bývalé Praga-Piccolo 12 HP, takového jednání se zdržeti pod exekucí. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Pokud žalovaná strana, odůvodňujíc výtku nesprávného ocenění důkazů, vytýká, že ze svědecké výpovědi Dr. Ř-a nelze zjistiti ani, že se výroky Eduarda S-a staly za účelem soutěže, ani že byly s to žalobce poškoditi, nelze s ní souhlasiti. J a s i c e pravda, že Dr. Ř. vysvětlil podrobně, že S. nabízel mu vůz značky »Škoda«, a, když Dr. Ř., nechtěje se zdržovati dlouhou rozmluvou, mu prohlásil, že se již rozhodl pro Pragu-Piccolo, že teprve potom zavedl S. řeč na výkonnost Pragy. Než proto nelze ještě za to míti, že tato řeč neměla za účel soutěž a že nebyla s to žalobce poškoditi. Naopak právě proto, že S. slyšel rozhodnutí Dr. Ř-a, jest přirozené, že, působiv do té chvíle jen aktivně pro svou značku, se pak represivně snažil zvrátiti rozhodnutí Ř-ovo haněním značky jím zvolené. A že jeho řeč byla s to žalobce poškoditi, vyplývá z toho, že se Dr. Ř. stal kolísavým a své odhodlání uskutečniti zaváhal. Újma, nikoli jen důvodná obava z ní — tu tedy hrozila. A že se tak stalo v hospodářském styku a za účelem soutěže, vyplývá z toho, že S., přišed, nabízel předem svou značku. Že tento účinek nastal, vysvítá dále ze zjištění prvního soudu, že Eduard S. své řeči dodával váhu tím, že řekl, že to přece zná, poněvadž byl dříve zástupcem Pragovek, a z toho, že se Dr. Ř., jsa znepokojen, na věc hned při nejbližší příležitosti dotazoval

u žalobce H-a v P. Ze sledu věcí prvním soudem z výpovědi Dr. Ř-a zjištěného právem první soud uznal, že šlo o jednání proti dobrým mravům soutěže, neboť, byl-li Eduard S. oprávněn výrobek firmy jím zastupované chváliti a jeho přednosti na odiv stavěti, nebyl nikterak morálně oprávněn doporučeti jeho kvality nepřímo haněním výrobku konkurenčního. A klade-li žalovaná strana váhu na to, že musí tu objektivně býti obava dalších poruch, tu právě z vylíčeného postupu jednání S-ova u Dr. Ř-a a z okolnosti, že šlo o jednání ve styku hospodářském a soutěžném, dále z potlačování dobrého Ř-ova mínění o dobrých vlastnostech značky »Praga« u Dr. Ř-a již vzbuzeného jich haněním může odvolací soud zjistiti, že tu taková obava byla. Proto, co se týče základu odsuzujícího výroku, může odvolací soud zjištění prvního soudu vzíti za základ i svého rozhodnutí a když, využívaje výsledků provedeného řízení, učinil další potřebná zjištění, může i ve směru právního posouzení věci co do podřadění pod § 1 zák. o nekalé soutěži v příčině žalovaného Eduarda S-a souhlasiti s vývody prvního soudu. Co se týče žalovaného Františka K-a jako majitele podniku, ručí tento podle § 17 cit. zák. za svého zaměstnance bez výhrady pokud jde o žalobu zdržovací a odstraňovací. Bylo také v tom směru žalobě vyhověno a podle žalobního žádání rozhodnuto, že i František K. jest povinen, zdržeti se takového jednání, totiž pokud Eduard S. prohlašoval tak, jak se mu vytýká. Žalovaný František K. se v odvolání co do základu výslovně nebrání, tvrdě jen, že nebylo žalováno, by se postaral, by Eduard S. od svého jednání upustil, a že ho — K-a — proto nelze odsouditi ke zdržení se výroků S-em pronesených, o nichž se ani netvrdí, že o nich věděl nebo musel věděti. Ale vědomost se k žalobě zdržovací nežádá, o tom lze se shodnouti i s odvolateli, a co se týče úpravy žalobního návrhu proti ručícímu podnikateli, § 1 cit. zák. mluví jen o možnosti žaloby, by se pachatel jednání zdržel — a odstranil závadný stav, a § 17 mluví zase jen o zdržení se a odstranění závadného stavu. Více zákon nepředepisuje, a to právem, neboť možnosti, jimiž podnikatel může závadu odstraniti, jsou zajisté podle povahy věci různé a mnohé, a zákon by byl jistě rozvířil nevyčerpatelné zdroje sporů, kdyby se byl pokusil kasuistikou speciálních předpisů o tom, jak si má podnikatel v tomto směru počínati, věc tu upravit. Vždyť sama dikce »odstranění závadného stavu« v souzeném případě ani nežádaná, jest tu vlastně konkrétně jinými slovy formulovaná žádost zanechatí dalších projevů, tedy zdržeti se jich, o což právě bylo žalováno. Posoudil proto nalézací soud věc i v tomto směru po stránce právní správně, vyhověv žalobě.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nesprávné právní posouzení vytýkají dovolatelé, tvrdíce, že obava dalších poruch není objektivně odůvodněna, ale skutečnost, že se proti-právní jednání dovolatelů stalo již před podáním žaloby, jak bylo zjištěno, opravňovala odvolací soud k úsudku, že obava dalších poruch

jest oprávněna. Dovolatelům náleželo dokázati, že takové obavy tu není, což se jim však nepodařilo. (Viz Skála: Nekalá soutěž str. 43 a Dr. A. Rosenthal, Wettbewerbsgesetz str. 58). Další nesprávné právní posouzení věci vidí spolužalovaný František K. v tom, že i on byl uznán povinným zdržeti se jednání, jehož se dopustil spolužalovaný, a že mu mohlo býti jen uloženo, by se postaral, by spolužalovaný od svého jednání upustil. Tuto výtku uplatňoval dovolatel již v odvolání z rozsudku soudu první stolice, odvolací soud ji již vyvrátil a dovolatel se poukazuje na příslušné odůvodnění napadeného rozsudku. Ve smyslu § 17 zákona o nekalé soutěži přičítá se jednání zaměstnancovo podnikateli jako jeho vlastní jednání. Stačí tedy také, že nebezpečí opětného výkonu stíhaného jednání bylo u spolužalovaného Eduarda S-a. Předmětem žalobního nároku jest proto podle citovaného místa zákona právo žádati na podnikateli, aby se sám zdržel příslušného jednání (srovnej Dr. A. Rosenthal, str. 311). Ani Skála: Nekalá soutěž, str. 209, jehož se dovolatel dovolává, nezastává názor, že žalobní žádost proti majiteli podniku může zníti jen v tom směru, aby se postaral o to, aby zaměstnanec upustil od svého jednání.

Čís. 11144.

Pokud jde o šikánu (§ 1295, druhý odstavec, obč. zák.), umístil-li vlastník na pozemku prkennou stěnu před okny sousedovy kanceláře, zameziv tím přístup světla a vzduchu do ní.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1931, Rv I 3/31.)

Žalobci domáhali se na žalované, by byla uznána povinnou odstraniti prkennou stěnu před novostavbou žalobců. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l á c í s o u d z těchto důvodů: § 1295 obč. zák. v poslední větě zdůrazňuje, že i při výkonu práva může býti způsobena škoda a že, bylo-li toto poškození patrně účelem výkonu práva, jest za ni ten, kdo ji způsobil, zodpovědný. Tyto předpoklady v souzeném případě jsou splněny. Žalovaná nemůže vlastníku sousedního pozemku brániti, by ho hospodářsky účelně nevyužil a neprovedl účelnou stavbu. Pozemek žalované pokud se týče světla nebránil tomu, by žalující strana nezřídila okna své kanceláře směrem k tomuto pozemku, tím méně mohla tím zasáhnouti do sféry příslušející žalované. Prvým soudem jest zjištěno, že jen místo, kde byla provedena stavba kanceláře a skladiště, bylo pro žalobce vhodné a z hospodářského stanoviska vhodně volené. Tabule, o niž jde, v době povolení stavby na pozemku žalované nebyla, žalovaná při stavební komisi nenamítala, že si na pozemku zřídí reklamní tabuli, neboť pak by se ovšem žalující strana po případě musila sama o světlo starati. Na straně žalující nelze tedy shledávati závadu v tom, že prováděla stavbu, jistě účelnou již vzhledem k vysokým nákladům stavby, vůbec a nelze proto podkládati jí úmysl žalovanou poškoditi. Tento úmysl tedy bylo zjistiti jen na straně žalo-